

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 7 - 13 octombrie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

ANUNȚ

Iubiți credincioși,

În săptămâna care urmează vor fi zilele orașului și cele mai importante evenimente din cadrul Toamnei Orădene. Aceia dintre dumneavoastră care veți participa la evenimentele din perioada **11-14 octombrie 2012**, din Parcul 1 Decembrie, sunteți așteptați să vizitați standul Caritas la care angajați și voluntari vor comercializa produse specifice acestui eveniment.

Cumpărând produsele oferite de standul Caritas contribuiți la susținerea Cantinei Sociale unde mănâncă zilnic 30 de persoane nevoiașе.

Vă așteptăm!

Pr. Olimpiu Todorean

Biserica luptătoare a lui Cristos a pierdut un credincios dar Biserica triumfătoare a câștigat un suflet.

Sora noastră întru Cristos, **SZILAGI FLOARE**, a fost condusă pe ultimul drum de cei dragi.

Dumnezeu să o odihnească în pace!

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Vlad Muntean** și **Floarea Pop** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Văduva din Nain - Cum sa faci față durerii (...) Credința

Pentru a vedea cum credința ne poate ajuta în durere să ne întoarcem pentru un moment la lecția Evangheliei. O putem vedea pe văduvă mergând în spatele sicriului fiului ei, în drum spre cimitir. Speranțele ei, aspirațiile ei, visele ei sunt toate îngropate în sicriu. “Tată scoteau un (copil) mort” să îl ducă la cimitir, spune Evanghelia. Procesiunea cu mortul își făcea drum spre porțile cetății. Dar mai exista în acea zi o procesiune: Isus cu discipolii, “și multă mulțime” cu El. Cele două procesiuni se întâlnesc la “poarta cetății”. Durerea mamei îl impresionează pe Isus, care îi spune: “Nu plânge!” Apoi și-a pus mâna pe sicriu și i-a poruncit mortului: “Tinere, ție îți zic, scoală-te”. Și cel care fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească. Isus l-a redat mamei acestuia.

Două procesiuni! Într-un capăt este procesiunea unui cadavru, simbolizând disperarea, durerea, regretul, neajutorarea omului. În celălalt capăt este Cristos, Mântuitorul, trimis să oprească tragicul drum al omului către mormânt, să îi ofere salvarea, speranța, pacea și viața eternă. Audiența este uimită “și frică i-a cuprins pe toți”. Această audiență uimită strigă: “Dumnezeu a cercetat poporul Său!” Așa după cum Dumnezeu a cercetat poporul Său, așa ne cercetează El și astăzi pentru a ne da speranță și mângâiere în durerile noastre. Datorită lui Cristos nu suntem întristați ca și cum ceea ce s-a întâmplat unei persoane dragi nouă ar fi chiar sfârșitul poveștii. Nu este! Prezența lui Cristos, promisiunea învierii, iubirea lui Dumnezeu de care nimic nu ne poate despărți, certitudinea iertării, încrederea în viața eternă, toate înseamnă speranță. O speranță care schimbă însăși structura durerii noastre.

Pentru a arăta cum Cristos este prezent și astăzi pentru a ne mângâia, permiteți-mi la final să vă împărtășesc textul unei scrisori a unei fiice către tatăl ei, după ce și-a pierdut un copil:

Dragă tati,

M-am gândit la ce mi-ai spus ultima oară când ai fost aici. Spuneai că sunt cea mai adaptabilă persoană pe care ai văzut-o. A fost un mare compliment și m-a făcut foarte fericită. Dar cu toată sinceritatea trebuie să îți spun că nu îmi pot asuma nici un merit pentru felul în care m-am adaptat la faptul că am pierdut-o pe Sharon a noastră. Pentru că fără prezența foarte apropiată a lui Isus Cristos, nu aș fi putut niciodată, niciodată să mă adaptez în vreun fel.

Vezi tu, totul a fost lucrarea Sa. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să mă arunc cu adevărat la picioarele Lui într-o disperare totală, și aceasta a fost doar slăbiciune din partea mea, nu tărie. Apoi iubirea și tăria Lui au început să inunde sufletul meu îndurerat, și am început să văd din nou frumusețea și sensul vieții. Fără ajutorul lui Cristos, aș fi încă tot acolo, plângând disperată. Așa că vezi tu, nu este vorba despre faptul că eu m-am adaptat bine, Cristos a făcut acest lucru pentru mine.

Am simțit că trebuie să îți pun acest lucru, pentru că mi-ai acordat mie meritul care îi aparține Lui. Îți mulțumesc însă, tată, pentru că mi-ai făcut acest compliment, deoarece mi-a dat ocazia de a împărtăși cu tine motivul pentru care mi-am găsit liniștea.